

— На колко си години? — продължаваше Зарю.

— Деветъ ги свършихъ по Петровденъ — ами ти?...

— Азъ — азъ карамъ вече единайсеть. Ти ходилъ ли си другъ пжтъ въ планината?

— Хе, въ Пирина ли? — засмъ се Киро. — Че нали всѣко лѣто вода туристи, като васъ. Пжкъ презъ есеньта, питай Марка, колко дърва сме свлѣкли съ него. Това ми е занаятътъ.

Зарю пакъ го изгледа и замълча.

— Ами защо куцашъ? — попита той следъ малко.

— Убодохъ си ногата нѣщо... Снощи водихме други до хижата, пжкъ на връщане въ тъмното съмъ се уболъ.

Повървѣха още малко мълчаливо. Бѣха навлѣзли вече въ гората. Слънцето се спускаше на западъ и златисти лъчи се промушваха между бороветѣ. Бистъръ и бързъ потокъ скачаше шумно край пжтя. Бѣше тихо, приятно хладно, и миришеше на смола и здравецъ. Далечъ напредъ се чуваше глъчката на дружината. По едно време Зарю спрѣ магаренцето и скочи. Киро го изгледа учудено.

— Слушай, — рече Зарю. — Не ща да язда. И азъ ще вървя. Ти си по-малъкъ отъ

мене, — кракътъ те боли и вървишъ пешъ — пжкъ азъ язда. Не ща. Срамота е.

— Ама нали за това плащашъ? — учуди се Киро.

— Плащамъ не плащамъ, не ща. Пжкъ нека и на магарето малко да олекне.

Киро поклати глава ухилень:

— Марко ли? Хе, той е навикналъ. Нали това ни е занаятътъ? — повтори той.

Сега дветѣ момчета тръгнаха редомъ и се разприказваха. Зарю показва апарата си и обеща да направи снимка на Кирча и Марка. Показа му електрическото си фенерче. После извади отъ раницата по едно фишече ментови бонбони, засмукаха двамата, а на Марка даде единъ краешникъ хлѣбъ. Киро разказваше за зимнитѣ вихрушки въ планината, за полянитѣ съ ягоди и боровинки, за катерицитѣ и дивитѣ котки изъ гората.

Неусѣтно стигнаха до хижата. Смрачаваше се. Стана хладно. Тънъкъ вѣтрецъ прошумѣ изъ бороветѣ, като че гората въздъхна. Отвѣнъ на верандата висѣше голѣма камбана.

— Когато паднатъ мъгли, на петъ крачки не се вижда — разправяше Киро. — И сто пжти да си минавалъ изъ пжтя, може да сбъркашъ. Тогазъ